

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș
și organ informativ al AGRU-lui din Eparhia Maramureșului

Biurul de distribuire: **Librăria Asociațiunei Sighet, Piața Unirei No. 25**

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Credință multă, vie și tare.

Omul zilei de azi, — deși sunt vieți sufletești înfloritoare și aproape sublime, — nu e omul sufletului. Greutatea traiului, mulțimea grijilor, progresele tehnicii, sporturile exagerate, oboseala și plăcerile, toate îi dirijează atenția spre materie. Filosofia lui e materialistă și dacă nu e conștient de aceasta. Toate lecturile și împrejurările nutresc aceasta filosofie. Comunismul este apoi fructul otrăvitor al concepției materialiste.

Comunismul e primejdia cea mai amenințătoare, contra căreia nu putem lupta decât cu armele religiei și ale credinții. Dacă privim șirurile așa numiților „credincioși” și ne întrebăm ce putem aștepta de la ei în aceasta luptă, ajungem la răspunsuri foarte triste. Acești „credincioși” nu sunt pătrunși de acel spirit de renunțare, stăpânire de sine și jertfă, a cărui origine tre-

bue căutată în casa mică și simplă din Nazaret. Nu sunt convingși de adevărul blândului Dulgher. Nu sunt soldații Regelui încoronat cu spini.

În Spania un tânăr când a pornit în armată așa și-a luat adio dela mama lui: „Mamă dragă, nu te ruga ca eu să vii sănătos și întreg acasă, dar să te rogi pentru înfrângere comunismului, ca numele Domnului nostru Isus Hristos să nu fie mai mult batjocorit în Spania”. Iar un părinte al șapte copii cu aceste cuvinte s'a dus în luptă contra comuniștilor: „Mă doare cugetul ca cei șapte copii ai mei ar putea să rămână fără tată, dar cu mult mai mare nenorocire ar fi pentru ei, dacă eu aș trăi, dar ei n'ar primi cateheză, — deci mă duc”.

Care tată de familie ar spune asemenea vorbe la noi? Care părinte e convins la noi de importanța învățământului religios? Care tânăr ar renunța la noi la vieță pen-

tru numele lui Isus Hristos? Credința noastră e ca un părăiași subțire, îl usucă și adierea părerilor oamenilor, necum să nu-l usuce vântul puternic al curentului comunist. Ar trebui credința noastră să fie asemenea unui fluviu înbelșugat în apă, care în cursul lui cu demnitate, dar putere irezistibilă se revărsa asupra tuturor lucrurilor întâlnite. Dacă credința noastră s'ar revărsa asupra faptelor noastre și ale altora, ar fi mai ușurat lupta contra comunismului. Dar la aceasta ne-ar trebui credința multă, vie și tare. I. B.

Mexico.

După Rusia, țara unde impietatea s'a deslănțuit cu mai multă furie, este Mexico. Succesele lui Lenin și Stalin nu au lăsat în liniște cățiva îndrăciți, cari au simțit că au un suflet de tiran „Măimuța” Andesilor vroia se rivalizeze în cinism cu ursul alb dela Baltic și l'a egalat.

Cel mai spurcat din acești bandiți a fost președintele *Plutarh Elie Calles*. El este evreu, ca principalii fondatori ai bolșevismului Rus și ca *Bela Kun* care a terorizat Unguria.

Născut dintr'un evreu syrian și o indiană, *Calles* este în mod natural francmason ales în gradul al 33-a. El a fost de la 1926 până la 1929 călăul catolicilor mexicani. Comunist și așa zicând dușman al capitalismului, el este cel mai nerușinos capitalist al țării sale. El este proprietar de imense proprietăți, pe cari le-a furat în statul Mexico, în *St. Louis de Potosi* și în *Nouvelle-lesu*, averea lui se taxează la un miliard și 500 milioane. Cu o față bestială, cu o privire obraznică și rea, cu buze umflute, el este simultan un viveur și un asasin, care nu mai numără crimele lui; o icoană perfectă a Leninilor, a *Trosky*-ilor și *Stalin*-ilor. Ca și aceia, el este impiu în mod violent; cum a spus într'o zi: Sunt un adversar personal al lui *Cristos*.

Înainte de persecuție au fost trei mii de preoți pentru cincisprezece milioane catolici la o suprafață de patru ori mai mare ca și Franța. Astăzi numai 334 au autorizație de a sta în parohiile întinse în așa fel, că cea mai mare parte a credincioșilor numai poate asculta liturghia, nici a primi sfintele taine. Și încă acești parohi tolerați sunt supuși la o supraveghere vexatorie. Sub cel mai mic pretext sunt acuzați că au vătămât legile, laice, că întrefin fanatismul credincioșilor și sunt aspru pedepsiți.

Restul de 2600 preoți, cărorora este interzis ori ce funcțiune preotească sunt înconjurați și obligați să se ascundă dacă vreau să celebreze *Sfânta Jertfă*. Dacă ei sunt surprinși

într'un flagrant delict, de a fi servit ori care sacrament, sunt aruncați în pușcărie și de multe ori judecați la moarte. Unul dintre ei, *Don Francisco Vera* un paroh sărac dela țară, găsit în momentul când era se meargă a face liturgia la *Cuadajajara*, a fost de îndată împușcat îmbrăcet în odăjdile sacre. Părintele jezuit *Pro* și fratele lui, *Humberto Pro*, acuzați de a fi participat la un atentat contra generalului *Obregon*, în care ei erau cu desăvârșire nevinovați, asemenea au fost prinși și împușcați cu Inginerul *Segura* și cu tinerul tipograf *Juan Tirado* în 23 Noemvrie 1927. Mai mult ca 20,000 persoane au fost ucise în felul acesta, din cari 300 preoți și 200 membri din jumea catolică.

Un mare număr de laici au fost aruncați, în temnițe și au perit în urma torturilor grozave, unii au fost biciuiți până la sânge, alții siliți să fugă asupra jăratecului aprins și au fost împușcați în aceasta fugă. În fața demonilor, cu fețe omenesti, cari înjurau pe *Dumnezeu* și s'au îmbătut de sângele creștin, s'a găsit o falangă măreață de mucenici. Ei au murit cu strigătul de iubire pe buze: *Să trăiască Regele Hristos!*

Părintele *Papa* a venit să ne proclame împărăția *Domnului nostru Isus Hristos*, mucenicii Mexicani l-au proclamat murind pentru acest *Impărat dumnezeesc*.

În alegerile din 1929 *Calles* fiind învins de adversarii lui politici, a avut de succesori la președinția statului pe generalul *Cardenas*, mai puțin sângvinar ca acela, însă tot afit de impiu și poate mai periculos din cauza, că este un mai mare ipocrit. Ca un admirator fanatic al comunismului rusesc, el a înmulțit vexațiunile în con-

tra Bisericii. Altcum sângele nu a încetat să curgă sub președinția lui. Scopul lui, ca și acela al lui *Calles* este, nimicirea creștinismului, după metoda Rusiei sovietice, cu care face parte comună. Exercițarea cultului catolic în praxă este interzis. Fiind seminarele suprimate și bunurile lor confiscate și clerul împedat de a se recruta, este condamnat în mod automat să dispară.

De altcum dacă *Cardenas* el însuși nu ordona omoruri ca și *Calles*, el incurajează pe locuitorii lui, cari se dedau la acest lucru și sunt achifățți fără ca să fie pedepsiți. Dacă tigrii din *Bengalia* au gustat odată carne omenească, nu mai vreau să mănince altceva. Aceștia se numesc — *mau-cater* — mânăcatori de oameni unii ca aceștia mânăncă în mediu la an 2000 de oameni în *India*. Mexico a avut în *Garrido Canabal* tigrul lui *mau-cater*, pe care îl numesc în comun „*Canibalul*” în țara lui. Gustând odată sânge de creștin, nu se mai poate reține. Fiind guvernatorul statului *Tabasco*, amicul și protegeatul lui *Cardenas*, el poate ucide și tortura cum îi place. El este asigurat.

Iată fapta lui cea din urmă. În 15 Iulie 1935 a dat ordin în *Villahermosa*, capitala statului *Tabasco*, chemășilor roșii — o grupare a celor fără *Dumnezeu* — a cărui fondator este el, să tragă cu mitraliere în studenții catolici, patru au fost uciși și alții grav răniți. Un asemenea măcel a avut loc în aceeași zi, și la ordinul lui în orașul vecin *Montezcy*, unde doi tineri *Victor Gonzales* și *Francisco Gonzales* au fost mișelește uciși. Guvernul mexican cu toate aceste nu încetează a afirma, că în Mexico nu este nici urmă de persecuție și presa din aproape toate țările face

conspirația tăcerii, în favoarea lui. Inzăder a protestat sf. Scaun, inzăder episcopatul din Statele Unite și cavalerii lui Columb au denunțat această persecuție lumii civilizate, și tuturor oamenilor de bine, guvernul mexican afirmă sus și tare, că respectă libertatea religioasă, și că nu face altceva decât apăra legile laice, Ba nu se mulțumește cu aceea ca să apere, el acuză. Spune că este calomniat de un cler fanatic și ignorant furios de a vedea poporul smuls din despotismul lui.

America și Europa mulțumită cu aceste afirmațiuni contestate de miile de martori autentici, rămân indiferente. Se spune un cuvânt de ordine, eșit dintr'o officină tenebroasă, în fața căreia guvernele supuse, presa mondială cu mijloace bogate, câștigate și opinia publică ținută înșelată, se închină umilit. Nu ar fi greu de a găsi aceasta officină și a demasca bateriile amicale, însă lumea tremură în fața lor.

Responsabilitatea guvernului Statelor Unite, pare a fi în mod deosebit de angajată în această afacere. Sa dat în totdeauna ca model și ca campionul toleranței religioase, totdeauna i s'a atribuit un drept de control și chiar polițienesc, asupra tuturor chestiunilor americane, asupra tot, ce ar pute tulbura ordinea și a întuneca onoarea lumii nouă. Nu ar fi fost de lipsă, de cât de o privire de ochi, de a adresa un avertisment civilizată însă serios, către Mexico, și sângele ar fi încetat de a curge și fiarele și maimuțele Andes-ilor s'ar fi refugiat în pădurile lor. Inșă nu. guvernul Statelor Unite tolerează, ba ceva mai mult, el incurajează prin complexantă și pretențiile diplomatice ororile, cari se comit în fața lui.

Mai recent în Noemvrie 1935

cavalerii lui Columb au rugat din nou guvernul american să intervină în favoarea victimelor. Președintele Roosevelt a răspuns într'o scrisoare, care nu îi va face onoare în fața posterității. El face să se creadă, că se cere dela el o intervenție politică și militară, cea ce nu este adevărat, și el declară că se ține în totdeauna de dogma de a nu interveni „Persecuția religioasă” este regretabilă, și îi sfășie inima, însă nu-și va mișca nici degetul cel mic de a face să înceteze, pentru că aceasta este chestiune de politică internă, care nu privește de cât pe mexicani. Să-și facă socoteala, ei între ei!

Franklin Roosevelt citeaza la acest subiect un mesaj al predecesorului lui omonim Theodore Roosevelt, la congresul din 1904 unde se pot ceti rindurile următoare: „De regulă este mult mai cu minte și mai util ca să ne ocupăm de afacerile noastre și ca să lucrăm la îmbunătățirea morală și materială a noastră aci la noi, de cât să căutăm îmbunătățirea condițiilor altor popoare.”

M. Carmody șeful suprem al cavalerilor lui Columb a dat aceasta scrisoare publicității și i-a adaus un comentariu juridic.

Nu era o acțiune militară ce a cerut el. „Cavalerii lui Columb, au avut un singur lucru înaintea ochilor”: au invitat guvernul nostru de a arăta față de poporul mexican atât de grozav oprimat, acelaș interes umanitar, și acelaș simpatie, pe care a arătat-o de atâtea ori în trecut față de alte popoare mai puțin nenorocoase. Eu sunt profund decepționat, văzând că președintele adoptă o astfel de atitudine și că el a declarat de a nu face nimica să ușureze mizeriile și suferințele atât de grozave ale acestui popor nefericit.”

M. Carmody face tot atunci să se înțeleagă ca citațiunea de la Theodore Roosevelt este incompletă, că acela nu a refuzat o intervențiune morală și umanitară, cum indică continuarea aceluiaș mesage, de oarece acela stigmatizează în mod energetic masacrarea evreilor din Chișineu și a ordonat ca secretarul lui de stat John Hai se protesteze în mod oficial pe lângă guvernul țarist în contra acestei inechități. Este aceeaș atitudine, ce se așteaptă dela Franklin Roosevelt față de călăii mexicani.

„S'ar putea adauge, ca în timpul recent, America nu a avut totdeauna aceleaș scrupule, de oare ce nu a ezitat a interveni și anume chiar în Mexico: numai că era vorba de a susține pe revoluționarul Obregon, în contra generalului Huerta, care în Washington nu era bine văzut pentru simțimintele lui catolice. Statele Unite au trimis lui în preț de 10 milioane dolari muniție de război! Nu se cere atâtea de la președintele de acuma pentru creștinii persecutați. Se prea poate că dacă ei ar fi revoluționari, atitudinea puternicului „unchiul Sam”—Statele Unite—s'ar comporta altfel. În așteptare, două cumpene și două măsuri. Toată atitudinea pentru călăi, și lipsa de ori ce compătimire pentru victime.”

Și nu este vorba numai de atitudinea manifestată față de Calles, Cardenas și Canebal, este un entuziasm, pe care ambasadorul american Daniels afișează cu atâtea căldură pentru opera lor. El a semnat mai recent o declarație în care acești oameni cu mâini înroșite sunt lăudați ca liberatorii țării lor. Toți oamenii cinstiți din Statele Unite ca și din Mexico, sunt cu inimă însângerată.

Am arătat într'o comunicare,

cum vestitul părinte Coughlin îi numește pe nume pe aceștia pe toți, și cum a scuipat disprețul lui asupra acestui joc josnic și a lăsat să se întrevadă și responsabilitatea a însuși președintelui care aprobă și ride.

În ora în care scriem — 1936 Ianuarie — criza de impietate și nedreptate își face cursul în Mexico. Și nu îi poate rezista alt ceva decât tăria martirilor cari continuă a muri cu strigătul pe buze: „Să trăiască Cristos Regele”, și zimbesc în mijlocul torturilor ca Sfântul Ștefan diaconul, la visiunea dulce a Domnului Isus: *Domine Jesu suscipe spiritum meum!*

(Chanoine Caube: „Sainte Therese de l'Enfant Jesus et les crises du temps present“.)

Mai aproape de Dumnezeu.

Când contempli viața Sfintei Micuța Tereza, observi că „Mica Floare” crește ca un fir de „Floarea Soarelui” cu fața spre Domnul.

Sglobie, săltăreață ca o căprioară, ca un izvorăș de apă pură, neîncetată. Totuș nu știe să se joace ca ceilalți copii: Se juca de-a Pustnicul... Cântecul se topia în rugăciune iar alergătura în pas de procesiune. Înaltă altare în fundul grădini, le împodobia cu flori, și planta mici grădinițe. Impletea cununi de flori. Printre degetele ei mici neconținut alunecau perlele rozariului se căsnia să capete mici haruri de la Prea Iubita Mamă: deprinderi bune, spiritul ascultării, înfrângerea unui capriciu, înăbușirea unei lacrimi. Căuta reculegerea, meditarea.

O senzație de pustiu îi sălășluia în suflet. Trandafirii muriau în grădini Toamna. Frunzele se îngălbineau, cerul se înoura și ploaia bătea tristă în geamuri. Unde se ducea atâta frumusețe, atâta culoare și cântec?

Și mama, acolo sus!

Pământul i se păria loc de exil.

Dincolo! Patria adevărată!

Niciodată nu-și putuse lua gândul de la aceea care o părăsise la vârsta de cinci ani; dar Pauline care îi ținuse loc de mamă până când s'a făcut mare și care a plecat și dânsa la mănăstire! Sfâșietoare durere! Și, să nu o poți calma! Să plângi până când trupul înlemnește de oboseală, și la redesteptare iar să plângi și mai amar: nu mai vine, nu se mai întoarce ceea ce ți-a fost drag! Să simți cum inima ți se strânge sub ghiarele reci ale resemnării...

Mănăstirea? Sufletul singur e acolo în voia lui Dumnezeu: smerit, săra, neprihănit... Renunțarea la tot.

La Trouville, contemplând de pe o stâncă măreția apusului de soare, raza astrului înfinsă ca o punte subțire de aur peste albastrul — cenușiul apelor în inserare, îi învederează calea ei — calea unui suflet prin imensități spre patrie, spre Domnul. Cu ochii pe jumătate închiși o urmează, inima îi bate de o imensă bucurie divină. Hotărârea îi e luată. Imagina această ia rămas în suflet, dealungul anilor. Dar când își întoarce capul spre chipul iubit al tatei: „să mă despart de tine? (își zice ea în gând). Inima i se crispează și pare că o undă de frig o îngheață: „Singur, în casă sigurată, de unde toate au plecat, și-au luat zborul ca niște păseri călătoare“.

Dar într-o zi, a venit clipa

hotărâtoare: să ceară permisiune tatei spre a pleca la mănăstire.

Domnul Martin era în grădina.

Era primăvară. Soarele sfîntea. O lumină dulce, mângîitoare învăluia grădina. Păpădiile din iarbă păriau rubine. Un ultim zbor de porumbei albi fluturau în văzbuh. Era atâta frumusețe! Și pace! Figura domnului Martin părea cerească. Micuța Tereza îl văzu de departe. O, dacă i-ar vorbi acum?

Și îi vorbi. De-abia putu să-i vorbiască de povara lacrimilor și a iubirii. Lacrimi izvorâră și din ochii tatei. El găsia că-i prea lînăra pentru o hotărâre așa de mare. Tereza își apără cauza în chipul cel mai măiestrit. Domnul Martin ca un sfânt își plecă capul; culese apoi o floriceică albă și arătându-i-o, îi spuse cu câtă grijă Dumnezeu a crescut-o și înflorit-o, dându-i la timp picăturile de rouă și rezele soarelui. Tereza înțelese că-i propria ei poveste. Sufletul ei se cutremură în tăcere. „Dar cel ce iubeste pe tată sau pe mamă mai mult de cât pe mine nu este vrednic de mine“ răsună din nou în adâncul inimii Terezei.

O. C.

Bărbați, frați.

Este izbitor, cât sunt de puțini ei, bărbații, frații, cari sunt creștini adevărați!

* * *

Intemeietorul religiei noastre a fost bărbat. Leagănul creștinismului este încunjurat de bărbați treji, viguroși, muncitori, cu judecată lim-

pede, neatinsă de teorii multe și de amețeața păcatului: — 12 apostoli și 72 învățați. Tot bărbați sunt acei 5000, cari s'au botezat în ziua primelor Rusalii.

Cuvântul puternic al lui sf. Petru: bărbați, frați, este aducător de roade, nu ca acel: „doamnelor și domnilor“ din zilele noastre. Bărbat cu adâncă înțelepciune, cu convingeri tari a fost primul martir al bisericii, diaconul **Ștefan**. Bărbat genial, învățat și energic a fost sf. **Pavel**, care din prigonitor păgân a devenit apostolul păgânilor.

Între miile de martori ai primelor secole găsim pe copilul **Tarzițiu**, pe juna **Agnetă**, găsim adolescenți, — băieți și copile — mame, dar în rândul întâi bărbații s'au jertfit pentru legea lui Hristos, ei au sângerat și ei au dus la bun sfârșit credința celor 11 milioane de martiri.

Bărbați, frați! Unde sunteți voi, cei în rândul întâi chemați, ca să trăiți și să muriți pentru Hristos? Unde sunteți voi, pe cari Dumnezeu va pus, ca să fiți bărbatul soției, tatăl copiilor, capul familiei și preotul ei, apostolul comunei, societății, catedrei, armatei, parlamentului și conducătorul țării și al Bisericii? Abia mai găsim

câte pe unul, ici și colo, dintre voi! Religia a devenit ocupația femeilor și a copiilor. Este bine așa?

În luptă aprigă ce o ducem avem nevoie de voi! Lupta noastră nu este „treaba preoților“, ci este treaba noastră a tuturor! Așa a fost în trecut și așa este și azi în alte țări. Viața atâtea exemple ne dă. Prigonirile de 300 de ani, lupta de 200 de ani dintre împărați și papi, cruciadele, revoluția franceză care la un an după izbucnirea ei a trebuit să stabilească, că este Dumnezeu și că sufletul este nemuritor, martiriul englezilor, locuitorilor eroi ai Irlandei și Japonezilor catolici, care după multe suferințe a născut la o nouă viață catolicismul de acolo este oare „treaba preoților“?

Ori splendidă biruință a catolicismului de pe vremea „Kulturkampfului“, sau împrejurarea, că drăceasca uniune a sovietelor bate azi în retragere, că în Rusia spiritul religios înaintează cu pași repezi, că în Spania mii și mii se luptă, se bat, se svârcolesc, mor între chinuri groaznice pentru împărăția lui Hristos, este tot treaba popilor și îndeletnicia femeilor și copiilor?

Nici decum! Martirii prigonirilor, eroii luptelor din-

tre Biserică și împărat, figurile legendare ale cruciatelor, victimele neînfricoșate ale cruzimei asupritorilor englezi și japonezi, viteaza armată a spaniolilor, cari se luptă sub steagul **Mariei**, șirul lung al rușilor raiului din, „bolșevicia“, care caută prin Dumnezeu scăparea de blăstămii acestui rai — sunt „bărbații, frații“ primelor Rusalii, cari au primit țărta lui Pentru dăruită lui de Spiritul sfânt.

Bărbați, frați, nu vă ascundeți!

A sosit timpul, sufletele s'au împărțit în două tabere, trebuie să ne pronunțăm: **Cu Dumnezeu, cu Hristos sau împotriva lui Dumnezeu, împotriva lui Hristos**. Dar să nu uitați, că numai două tipuri de oameni raționali sunt: omul, care crede în Dumnezeu și omul, care singur îl caută pe El.

Ocna de fier.

(Fapte și documente)

Comuna de mai sus s'a convertit abia de 2 ani, având acuma la vre-o 250 credincioși. De atunci credincioșii noștri au suferit diferite ne-ajunsuri din partea autorităților între cari a fost și sacrilejul cu soarta unei cruci așezate și sfințite în apropierea noii capele. Cu toate că acest fapt s'a întâmplat deja de

un an, nici până în prezent nu s'a judecat, absentând întotdeauna reprezentanții autorităților, cari au comis abuzul.

În Ocna de fier, s'a înființat de zeci de ani un cor, care a trecut aproape în întregime la noi. Acest cor, care a luat premii în repetite rânduri, a luat înțelegere cu locuitorii din comuna Dognecea, o comună mare învecinată cu Ocna de fier, ca să organizeze o reprezentanție muzicală. După ce au făcut formele cerute, plătind toate taxele și obținând asigurarea din partea autorităților că pot ține reprezentanția, s'au deplasat în ziua reprezentanției cu mai multe căruțe la Dognecea. Înainte de reprezentanție însă s'a prezentat jandarmul șef de post în sală și a provocat publicul să părăsească sala, iar pe Ocneți să plece imediat îndărăt la Ocna de fier, deoarece Li s'a revocat autorizația. Fiind frig și noapte, Ocnenții au cerut să li se permită să se împartă pe la locuințele cunoscuților din Dognecea, ceea ce li s'a refuzat, ci au fost făcuți prizonieri în sală și păziți toată noaptea în sala rece de jandar-

mi cu baioneta la armă, nepermițându-li-se să iasă nici pentru lipsuri afară, iar dimineața au fost scoși cu jandarmii din comună.

După informațiile ce deținem auzind capii bisericii ortodoxe de reprezentanția ce se pregătea au intervenit la autorități pentru revocarea autorizației, cea ce autoritățile au și făcut în mod abuziv.

Credem că cauza nu mai are lipsă de nici un comentariu, doar atât, că în asemenea condiții nu este de mirare că Banatul merge tot mai spre rău.

Organizația a reclamat cazul la prefectura din Oravița. După cum s'au petrecut lucrurile în prezent și după cele petrecute în trecut, trebuie să fim cu puțină încredere în urmările ce va avea această reclamație. De altfel se poate afirma, că acest act face parte din o serie întreagă de persecuții și nedreptăți săvârșite în contra bisericii noastre fiind șicanați atât preoții cât și laicii din partea autorităților pe chestie confesională.

POȘTA RED. Dlui P. Ciocărlău Mulțumim. În numărul viitor.

Tipografia și Librăria Asociațiunii ptru Cultura Poporului Român din Maramureș

Hârtie și călimară
Toc, creion orice cerneală
Penițe, toc automat
Hârtie de pachet
Tampoane și sugător
Hârtie în trei colori
Burete ce șterge bine
Și caiete cu foi fine
Creion Hardmut Kohinor
Tuguri în multe colori
Cărți frumoase de lectură
Copcii, ace, gumă bună
Chipuri sfinte și rozare
Tipărituri parohiale.
Toate se găsesc aici
Veniți dar voi, mari și mici.

Calendar săptămânal.

11—17 Oct. 1936.

11. Dumineca IV. d. In. sf. Cruci

ap. Tit. 3, 8. Evg. Mat. 5, 14-19

Ap. Filip

12. Luni Prob. Tarah și andronic

13. Marți M. Carp și Sapile

14. Mercuri M. Năzarie

15. Joi M. Lucian † 312

16. Vineri M. Longin

17. Sâmbătă Prof. Ozie

la seama! Ești în mare primejdie!

O clipă trece după alta din viața ta; trec zile, săptămâni, luni ani, în fugă mare peste capul tău și tu stai nepăsător. Judecătorul stă la pragul ușii, cântarul dreptății în mâna lui. Focul iadului este aprins, ingerii întunerecului stau gata să te tragă jos. Iar tu? Râzi, îți petreci, faci păcate însinte, iar de îndreptare nici o grijă! Așa apoi vei mai râde astăzi și mâine iar de poimâne încolo se va începe plânșul și crâșnirea dinților.

Asta o dorești?

„Calendarul Bunului Creștin“
Mănăstirea Bixad